

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλμπεργκ καὶ "Ἐστίας",

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

7 Ὀδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεία Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν.
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. Ἐνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λοῦσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐνε τίς καὶ Ἐνετίδες ΣΤ'. — Τὸ ἐν Κρήτῃ μνημόσυνον ὑπὸ δος Μαρίας Ν. Γεννάδη. — Τῆ προσφιλεστάτῃ μας βασιλοπούλῃ Ἀλεξάνδρᾳ (ποίημα ὑπὸ δος Κρυσταλλίης Χρυσοδέργῃ). — Ἡ ἐν τῷ κήφῳ προτομὴ Τῆς. — Ἡ Ἀλεξάνδρα μας (ποίημα ὑπὸ δος Μαρίας Πίπιζα). — Οἱ φοιτηταὶ μας ἐν τῷ ἐν Γιουργιέθῳ συνεδρίῳ. — Παράδοξος συνεδρίασις (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδο). — Γυναικεῖος κόσμος (ὑπὸ Παρισινῆς). — Τὰ ἀκροαματικὰ μαθήματα τῆς δος Ἀριάνης Δαμβέργῃ. — Αἱ διαλέξεις τοῦ κ. Φλέγγλ. — Μαθήματα ζωγραφικῆς. — Ποικιλία. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγαί. — Σόμβουλαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς

ΒΕΝΕΤΙΑ ΚΑΙ ΒΕΝΕΤΙΔΕΣ

ΣΤ'

Ἡ Βενετία εἶναι μέγα θησαυροφυλάκιον περικλεῖον τόσας πολυτίμους πυξίδας, ὅσας ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη ἀπὸ κοινοῦ ἐργασθεῖσαι ἠδὴνήθησαν νὰ παραγάγωσιν.

Ὅταν ὁμως ὁ οὐρανὸς κατηφῆς καὶ σύνοφρος διὰ πᾶ ἀπ' αὐτὸν τελούμενα ὑπὸ τῶν θνητῶν ὄργια κρύπτει διὰ τεφρώδους θόνης τὸ γαλανόν του δῶμα, ὅταν ὁ ἥλιος ὀργιζόμενος κατὰ τῆς προαιωνίας μνηστῆς του γῆς ἀποσύρει ἀπ' αὐτῆς τὰ πύρινα καὶ φωτεινὰ βέλη του, ἡ Βενετία, ἡ μόνον εἰς ὠκεανὸν φωτὸς ἀναδεικνύουσα τὰ φυσικὰ τῆς κάλλι, φέρει χαρακτῆρα μελαγχολικόν, καθίσταται μονότονος καὶ ψυχρά, στερεῖται τῆς ζωῆς καὶ δράσεως, ἦν ἀπαντᾷ τις εἰς τὰς λοιπὰς Εὐρωπαϊκὰς πόλεις.

Ἄλλ' ὅτι ἡ φύσις ἀρνεῖται τότε εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ὠραίας ταύτης χώρας: τὴν ζωὴν, τὸ σφρόγος, τὸ φῶς, τὸν θόρον, τὴν χαρὰν, ἡ Τέχνη τὸ παρέχει ἐν ἀφρονίᾳ, διεσκορπισμένη ἀνὰ πᾶν σημεῖον, ἀνὰ πᾶσαν οἰκοδομήν, ἀνὰ πάντα ναόν, ἀνὰ πᾶν μέγαρον.

Τοιαύτην τινὰ ἡμέραν, καθ' ἣν τὰ φυσικὰ στοιχεῖα ἐν προφανεῖ κατὰ τοῦ πλανήτου μας διετέλουν ἐξεγέρσει, ἐζητήσαμεν αὐτὸν κατὰ τῆς καταλαμβανοῦσης τὴν ψυχὴν μας ἀθύμου νοσταλγίας ἐντὸς τοῦ Δουκικοῦ μεγάρου, τῆς πολυτιμοτάτης τῶν καλλιτεχνικῶν Ἐνετικῶν πυξίδων.

Εὐθὺς ἀπὸ τῆς εἰσόδου, τὸ πρωτότυπον, τὸ ἰδιόρρυθμον, τὸ καινοφανές, τὸ μέγα, τὸ κολοσσιαῖον ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῆς ἀρχι-

τεκτονικῆς καταπλήσει, θαμβόνοι καὶ τὸν ἀδαέστερον τῶν παρατηρητῶν. Ἡ τοῦ ἀρχαίου, τοῦ ἐθνικοῦ κόσμου Τέχνη, ἀντιπροσωπευμένη ἐνταῦθα ὑπὸ δύο γιγαντείων τὰς διαστάσεις θεῶν, τοῦ Ἄρειος καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ἡ τοῦ νεωτέρου, τοῦ χριστιανικοῦ, ὑπὸ τῆς γραφικωτάτης παραστάσεως τῶν πρωτοπλάστων, σὰς ἐπιβάλλουσιν ἴσον θαυμασμόν, ἴσον σέβας πρὸς τὰς δύο κειχωρισμένας καὶ ἀσχέτους ταύτας θρησκείας, αἵτινες ἀπὸ διαφορῶν ὀρμώμεναι σημεῖων ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἐπεδίωξαν σκοπόν: τὴν ἐξύψωσιν καὶ τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

Ἡθελέ τις πιστεύσει, ὅτι οἱ τέσσαρες οὔτοι μαρμάρινοι κολοσσοὶ ἐτέθησαν ἐκεῖ ἀντιμέτωποι ἐπὶ τῆς μεγάλης κλίμακος, δι' ἧς ἀνῆρχοντο οἱ Δρυῖες εἰς τὸ μέγαρον, ὅπως ἀποδειχθῆ ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ χριστιανισμοῦ δύναται νὰ ἐξιγθῆ εἰς τὴν τελειότητα τῶν θεῶν τῆς ἀρχαίας θρησκείας.

Δὲν ζητεῖτε ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ καλλιτέχνου. Ἀρκεῖσθε εἰς τὸ ἔργον του, εἰς τὴν ὑψηλὴν τῆς φαντασίας του σύλληψιν, εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς χειρὸς του, ἣτις πυρετώδης ἀκολουθεῖ τὸν ἐμπνευσμένον ἐργάτην, μὴ προσέχουσα εἰς τὰς λεπτομερείας, εἰς τοὺς κανόνας, εἰς τοὺς νόμους, δι' ὧν ἡ Τέχνη δεσμεύει, ὑποδουλοῖ, καταβάλλει, ἐξαντλεῖ, συνεχῶς, τοὺς φανατικούς λάτραις τῆς.

Ἀνερχόμεθα τὴν ἀπέραντον καὶ μεγαλοπρεπῆ ταύτην κλίμακα τῶν γιγάντων — κληθεῖσιν οὕτως ἐκ τῶν ἐπ' αὐτῆς δύο γιγαντείων θεῶν — ἐρυθριῶσαι, δεῖλαι, διττάζουσαι, ἐὰν πρέπη νὰ προχωρήσωμεν ἢ οὐ. Ὁ ἄνθρωπος ἐντὸς τοιοῦτου μεγαλείου φαίνεται τόσον μικρὸς. Ἐγὼ μὲ τὸ ἐκ μέλανος κασμιρίου φόρεμά μου καὶ τὸ ἐκ μελαίνης ψιάθου πιλὸν μου ἐφανταζόμεν ἔμαυτὴν τόσον ἄχαριν, τόσον πτωγὴν, τόσον ταπεινὴν ἀπέραντι τῆς θαυμασίας ἐκείνης Εὔας, τῆς προμητήτορος μου, ἣτις ἐφαίνετο νὰ μειδιᾷ εἰρωνικῶς, ἀτενίζουσα τὰς οὕτω περιέργως καὶ ἀτέχνως κρυπτούσας τὴν γραφικότητα τοῦ σώματος ἐπιγόνους τῆς. Αἱ τὰς βαθμίδας ταύτας ἀνερχόμεναι καὶ κατερχόμεναι κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους Δόγησαι, διενόουμην, περιβεβλημέναι τὰς ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων ὑφασμάτων καὶ ζωηρῶν χρωμάτων βασιλικὰς πορφύρας καὶ ἀλουργίδας των, εἴλον

ένταυθα ἀντάξιον τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς καλλονῆς των πλάσιον καὶ δὲν θὰ ἐφαίνοντο τόσον νάννοι, ὅσον ἡμεῖς, τὰ δημιουργήματα τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ.

Ἄλλ' αἱ σκέψεις μου αὐταὶ διεσκεδάσθησαν ταχέως. Ἐντὸς τοιοῦτου μεγαλείου καὶ πλοῦτου ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται ἐπὶ πολὺ νὰ ἀπομονωθῆ μετὰ τῶν σκέψεών του. Ἐν βλέμμα περὶ τὸ τετράπλευρον πλάσιον τῆς ἀπεράντου αὐλῆς, τὸ ὑπὸ μακρᾶς θολωτῆς ἀψίδος περιβαλλόμενον καὶ σειρὰν ὄλην μαρμαρίνων προτομῶν στεγάζον, ὀλίγα βήματα ὑπὸ τὸν ὑπὸ καλλιτέχνων στηλῶν περατούμενον πρόδομον τοῦτον, ἡ θεὰ τῆς χρυσῆς κλίμακος, ὡς ὀνομάζουσι τὴν πρώτην κλίμακα, ἥτις ἄγει πρὸς τὰ ἐνδότερα τοῦ μεγάρου, καὶ ὁ νόσος σας περισπᾶται, ἡ ἀντίληψις νέαν εὐρίσκει τροφήν, ἡ προσοχὴ εἶναι ἤδη δεσμοῦτις. Ἀνέρχεσθε καὶ αὐτὴν τὴν κλίμακα. Ὅσον σκοτεινὸς καὶ ἄν εἶναι ὁ οὐρανός, ὅσον μελαγχολικὴ καὶ ἔαν εἶναι ἡ ἡμέρα ἐκτὸς τοῦ μεγάρου, ἐδῶ τὸ φῶς, ἡ ζωὴ, ὁ χρυσός, οἱ θαυμάσιοι καὶ ἐν συζεύξει ποιητικῆ ἐναλλασσόμενοι χρωματισμοὶ θαμβοῦσι τοὺς ὀφθαλμούς σας. Αἰσθάνεσθε ἀφήνουσα τὴν οὐμυγλῶδη ἐξωτερικὴν ἀτμόσφαιραν καὶ εἰσερχομένη ἐνταῦθα, ὅ,τι αἰσθάνεται ὁ ἐν καιρῷ σκοτεινῆς νυκτὸς εἰσερχόμενος ἀποτόμως εἰς πλουσίως καὶ ὑπὸ ἀπειραρίθμων πολυελαίων φωταγωγημένην αἴθουσαν. Κλείετε πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀφοῦ ἐξοικειωθῆ τὸ πνευμά σας μετ' ὅ,τι δι' ἐνὸς βλέμματος ἀντελήφθητε, τοὺς ἀνοίγετε καὶ πάλιν. Ἄνωθεν ὑμῶν ἀπεικονίζεται γιγάντειος, ὡσεὶ ἐκσφενδονισθεὶς παρὰ τῆς γῆς — ἥτις μόνον τοὺς θνητοὺς δέγεται — μετ' ὅ,τι ἰσχυροῦς, μετ' ὅ,τι ῥωμαλέον, μετ' ὅ,τι μέλη χαλύβδινα, λευκοπόρφυρα, δίκην γηραιῶν Κρόνου, ὁ ἅγιος Μάρκος τοῦ Τιντορέτου, περιετοιχισμένος ὑπὸ δύο θαυμασίων τὸ σφριγὸς καὶ τὴν ζωὴν γυναικῶν, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἰσχύος, ὧν ἡ μὲν τείνει ξίφος εἰς χρυσοφόρον Δόγην. Ὅλον αὐτὸ τὸ ἐξάισιον εἰς ζωὴν καὶ ῥώμην σύμπλεγμα φαίνεται ἐξεργόμενον τοῦ κοιλώματος τῆς στέγης, ἢ ὁ Σανσοβίνος, ὁ μοναδικὸς τοῦ κόσμου κοσμηματογράφος καὶ γλύπτης ἐνταῦθα, πλαισιῶν διὰ γραμμῶν καὶ σημάτων καὶ τόξων καὶ ἀλληγορικῶν ἐκ μαρμαροῦ καὶ χρυσοῦ παραστάσεων.

Νὰ ἀποπειραθῆ τις νὰ ἀπεικονίσῃ διὰ τοῦ λόγου ὅ,τι καλλιτεχνον, μέγα, ἐνδοξον, ὑπερανθρώπινον, ὑπερφυσικὸν ἀντελήφθη ἐν ταῖς αἰθούσαις ταύταις, ὅχι μόνον τολμηρὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἱερόσυλον. Δὲν ἐγεννήθη ἔτι ὁ καλλιτέχνης ἐκεῖνος τοῦ λόγου, ὅστις δύναται νὰ δώσῃ εἰς τὰς ἐκ τοιοῦτου θεάματος ἐντυπώσεις καὶ ἀντιλήψεις τὴν κατάλληλον μορφήν, τὸ σχῆμα, τὸν ὀρισμὸν καὶ τὸν χαρακτήρα, οὐτινος ἡ γραφίς, ἡ μελάνη καὶ ὁ χάρτης θὰ ἀναπαραστήσωσι τὸν πλοῦτον καὶ τὸν κάλλος, ὅπερ ὁ χρυσῆς, ἡ γλυφίς, ἡ σμίλη καὶ τὸ χρῶμα τόσον ἀφρόνως ἐσκόρπισαν καὶ δι' ὧν τοιαῦτα ἀριστουργήματα ἐδημιουργήθησαν.

Εὐρισκόμεθα πρὸ εἰκόνας τοῦ Βερονέζου, παριστῶντος ὑπὸ μορφήν γυναικὸς τὴν Βενετιαν θριαμβεύουσαν. Ἄλλὰ μὴ ἦτο ἀνάγκη τῆς εἰκόνας ταύτης, ἵνα χατανόησῃ τις ἐνταῦθα τὸν θρίαμβον τῆς θαλασσοκρατείας; Μὴ ἐν τῷ δουρικῷ τούτῳ μεγάρῳ δὲν ἐξετίσσεται ἐν σειρᾷ μυθωδῶν αἰθουσῶν καὶ διαδρόμων καὶ τοίχων καὶ πλαισίων καὶ ἐξωστέγων καὶ ἀψίδων καὶ φανωμάτων αὐτῆ ἱστορία τῆς Βενετίας, αὐτὸς ὁ θρίαμβος, αὐτὴ ἡ ἀποθέσις τοῦ περιφανοῦς μεγαλείου τῆς;

Οὐδεμία ἐν τῷ κόσμῳ χώρα ἔσγε μεγαλοφρεσέτερους ἱστορικούς, ἐν τοιοῦτῳ πλαισίῳ, ἐν τοιαύτῃ γιγαντείῳ βίβλῳ, χαράξακας τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς πατρίδος τῶν. Ἐὰν οἱ ἥρωες ναυμάχοι τῆς Ἰδρύσαν αὐτῆ διὰ τῶν τροπαίων των θρόνον, οἱ καλλιτέχναι ὑψωσαν τὸν θρόνον τοῦτον εἰς τοιοῦτον ὕψος, ἐκόσμησαν αὐτὸν τόσον πλουσίως, ὡστε οὔτε ἡ πάροδος

τῶν αἰώνων, οὔτε ἡ κατάπτωσις καὶ ὑποδούλωσις Ἰσχυσαν νὰ τὸν κλονίσωσιν.

Ὁ Βερονέζος διερμηνεύων τὴν ἰδέαν ταύτην ἀνήγαγε τὴν Βενετιαν του, θαλερὰν κόρην, ζηλωτὴν ἐν τῇ ἐκ πολυτίμων ὑφασμάτων περιβολῆ τῆς, ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, ἐξ οὗ τὸ ὑπερήφανον βλέμμα τῆς φαίνεται δι' ὑπερφυσικῆς ἐντάσεως διασχίζον τὸ ἄπειρον, ὑπερακοντίζον θαλάσσας καὶ ὄρη καὶ περιλαμβάνον ἐν μιᾷ τῶν ἀκτίνων του πάσας τὰς κτήσεις τῆς τὰς ἐντεῦθεν τῆς Μεσογείου, ὡς καὶ τὰς ἐκεῖθεν τῶν Δαρδανελλίων. Περὶ τὴν βασιλίδαν ὁ ἐξοχος καλλιτέχνης δὲν ἔταξε μαχητὰς καὶ ἥρωας μετ' ἡρώων συνεσφιγμένους, μετ' ὅ,τι γαλυβδίνους, μετ' ὀράτα καὶ ξίφη καὶ ἀσπίδας καὶ περικεφαλαίας χρυσᾶς. Ἐταξε γυναῖκας ὠραίας καὶ θελκτικὰς, ὑπερφάνους διὰ τὸν θρίαμβον τῆς ἀνάσσης πατρίδος, ἐξαίρουσας καὶ τιμώσας αὐτὴν διὰ τοῦ κάλλους, τοῦ πλοῦτου, τοῦ πατριωτισμοῦ, τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῆς σοφίας των.

Ἀπρηθιμάσαμεν ἐν ταῖς προγενεστέραις μελέταις μας τὰς πατριώτιδας, τὰς ὠραίας, τὰς ζωγράφους, τὰς ποιητρίδας καὶ γλυπτρίδας, μόνον δ' αἱ λόγια ὑπελείφθησαν, ὅπως πλήρη καὶ τελείαν παραστήσωμεν τὴν ἐν τῇ ἀκμαίᾳ τοῦ μεσαίωνος Βενετίας ὄρασιν τῆς γυναικὸς.

Τὴν πρώτην ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ κατέχει θέσιν καὶ ὡς ἀρχαιότερα πασῶν ἀναφέρεται ἡ Ἐλισάβετ Κουΐρινη, διαπρέψασα ἐν τῇ λατινικῇ φιλολογίᾳ, διακρίθεισα τῶν συγχρόνων τῆς ἀνδρῶν καὶ τυχοῦσα τῆς ἐξαιρετικῆς τιμῆς νὰ φαῖν ἐν τῷ ἔκτοτε μετρομασθέντι ναφῶ τῶν Ἰησοῦϊτων, ἐν ᾧ σώζεται μέχρι σήμερον ἐπιγραφὴ: *Isabetta Quirina Uxor obiit anno salutis MDLVI mense Ian.*

Ἄλλ' ἔτι διαπρεπεστέρα αὐτῆς ἐγένετο ἡ Κατσάνδρα Φέδελε ἥτις ἦτο κάτοχος τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς φιλολογίας, διεκρίθη ὡς ῥήτωρ, ἰδρύσεν ἴδιον φιλοσοφικὸν σύστημα καὶ ἥτις κατέλαβε καὶ καθηγητικὴν ἑδρὰν ἐν Παδοῦᾳ, ἔνθα κατὰ τὸν βιογράφον τῆς Σανσοβίνου καὶ ἀνέγνωτε πολλὰς φιλοσοφικὰς μελέτας τῆς καὶ συνεζήτησεν ἐπὶ θεολογικῶν ζητημάτων μετὰ τῶν διαπρεπεστέρων φιλοσόφων τῆς ἐποχῆς τῆς.

Τὸ πρῶτον φιλοσοφικὸν ἔργον αὐτῆς φέρει τίτλον «*De scientiarum ordine*», ἐν ᾧ ἐξετάζονται αἱ θεωρίαι τῶν ἐπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαιότητος. Τοῦτο διεδέχθη ἡ ἐκδοσις τῶν ρητορικῶν λόγων τῆς, σειρὰ ἐπιστολῶν καὶ διάφορα ἄλλα ἔργα τῆς εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν.

Ἐπίσης διάσημος ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ἀνεδείχθη ἡ Ἐλένη Κορνάρου, ἐκπαιδευθεῖσα ἐν Παδοῦᾳ καὶ στεφθεῖσα στεφάνῳ δάφνης κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν διδακτορικῶν ἐξετάσεων τῆς.

Περιγραφήν ἐκτενῆ τῆς τελετῆς τῆς στέψεως αὐτῆς καὶ βιογραφίαν τῆς θέλομεν δημοσιεῦσαι ἐν τῷ προσεχῆ φύλλῳ.

ἩΓΕΜΟΝΙΔΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὴν αὐγὴν μετ' ἡ δροσοῦλα ἐξεφύτρως ἕνα ῥόδο
Τὴν αὐγὴν μετ' ἡ δροσοῦλα ἐμαράθηκε τὸ ῥόδο . . .
ΑΡΙΣΤ. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Τὸ ῥόδον τὸ εὐώδες, ὅπερ καὶ μακρόθεν διέχθονε τὸ μεθῶν ἄρωμά του εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἡ ἡγεμονίς ἡ πρώτη τῆς Ἑλλάδος, ὁ ἄγγελος αὐτῆς, ἡ Ἀλεξάνδρα τῆς, ἀπέθανεν . . .

Ἡ φοβερὴ ἀλήθεια ἐγνώσθη καὶ ἐνταῦθα διὰ τηλεγραφημάτων πρὸς τὸν Γενικὸν πρόξενον τῆς Ἑλλάδος κ. Γεννάδου, ὅστις μετὰ βαρυκαλοῦσας καρδίας ἀνεκοίνωσεν αὐτὸ πρὸς τοὺς κατοί-

κους τῆς ταλαιπώρου Κρήτης, ἥτις ἐπέπρωτο νὰ πῆ καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο.

Θρηῶνος ἠκούσθη ἅμα τῷ φοβερῷ ἀκούσματι ἀνὰ πᾶσαν τὴν νῆσον καὶ δάκρυα ἐπλημμύρησαν τοὺς ὀφθαλμούς ἀπάντων, φῆρος ἀληθῆς τῆς πονούσης καρδίας των. Καθ' ὄλην τὴν νύκτα τῆς ἀπαισίτου εἰδήσεως πάντες ἠγρύπνουσαν καὶ ἐπέπρωτον τὴν βασιλοπούλαν των, τὸ χάρμα των.

Τὴν ἐπομένην ὁ γενικὸς πρόξενος κ. Γεννάδου, καλέσας ἐκλεκτὴν τῆς Κρητικῆς νεολαίας μερίδα, ἔδωκεν αὐτῇ ὁδηγίαν πρὸς τέλεσιν Μνημοσύνου.

Ὁ ζῆλος καὶ ἡ προθυμία, μετ' ἧς ἀγέλαθον οἱ εὐγενεῖς νέοι τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτοῖς ἐντολήν, κατέστησεν αὐτοὺς συμπαθεστάτους. . . . Καὶ πάραυτα ἤρχισεν ἡ λυπηρὰ ἐργασία προεδρευόντος τοῦ Γενικοῦ Προξένου. Νέοι καὶ νέοι εἰς τὴν Ἑκκλησίαν τῆς Μητροπόλεως συνέρρουσαν καὶ δι' ἰδίων χειρῶν τὴν πένθιμον διασκευὴν φιλοκάλως ἐξετέλεσαν. Παρισταμένη ἐκεῖ κατὰ τὴν λυπηρὰν ἐκείνην διακόσμησιν, βαθέως συνεκινήθη ὁρῶσα τὸν πόθον, ὅστις κατεῖχε τὰς νέας Κρήσας, ὅπως πᾶσαι προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας των. . . .

Παραπετάσματα πένθιμα ἐκάλυψαν πάσας τὰς θύρας τῆς Μητροπόλεως καὶ τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς, πολυελαίοι, ἅγια εἰκόνας, ἄμβων, τὰ πάντα ἐνεδύθησαν πένθιμον περιβολὴν ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ Ναοῦ ἐστήθη μεγαλοπρεπὲς ἱκρίωμα ἐκ μαύρου βελούδου μετ' ἄργυρῶν παρυφῶν, κατὰφορτον ἐξ ἀνθῶν λευκῶν καὶ ἀγνῶν ὡς τὴν ἀποπᾶσαν ἀγγελικὴν ψυχὴν τῆς σεπτῆς ἡγεμονίδος μας. . . . Τὸ γλυκὺ ὄνομα «Ἀλεξάνδρα» ἐστεμμένον διὰ τοῦ βασιλικοῦ Στέμματος καὶ περιβεβλημένον διὰ τῆς γαλανῆς μας σημαίας, ἔφερε τὰ δάκρυα εἰς τὰ ὄμματα πάντων, διότι τὸ ἀγνὸν καὶ γλαυκὸν χρῶμά τῆς ἀνεπόλει τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς ὅτινες συνήραπαζον καὶ ὑπεδούλουν ὑπὸ τὴν γόησσαν αὐτῶν δύναμιν, πάντα τὸν εὐτυχήσαντα ν' ἀτενίσῃ αὐτοῦς, διότι τὸ λευκὸν χρῶμά τῆς ὑπενθύμιζε τὰ κρίνα, ἅτινα ἔφερον Ἐκείνη ἐπὶ τοῦ ὠραίου Αὐτῆς προσώπου, ἀπαυγάσματος ἀληθοῦς τῆς οὐρανίας καλλονῆς τῶν ἀδελφῶν τῆς ἀγγέλων, ὅτινες ταχέως ποθήσαντες Αὐτὴν μᾶς τὴν ἀφήρασαν. . . .

Ἐὰν κατὰ τὸ μεσονύκτιον διήρητό τις τῆς Μητροπόλεως, θὰ ἔβλεπεν εἰσέτι φῶς ἐν αὐτῇ. Κρητῆς καὶ Ἰκρησοῖ εἰργάζοντο διὰ τὸ μνημόσυνον τῆς ἁγίας ψυχῆς τῆς ἡγεμονίδος μας.

Τὴν ἐπομένην τὸ Γεν. Προξενεῖον τῆς Ἑλλάδος ἐκάλει διὰ πένθιμον προσκλητηρίων πάντας τοὺς Ἑλληνας, ἵνα παραστῶσιν εἰς τὸ μνημόσυνον τῆς Ἑλληνίδος ἡγεμονίδος καὶ Μεγάλης Δουκίσσης τῆς Ρωσσίας Ἀλεξάνδρας. . . .

Ἀπὸ τῆς ὁγδόης πρωϊνῆς ἄπειρον πλῆθος κατέκλυζε τὴν Μητρόπολιν. Ἄστοι, χωρικοὶ, νέοι, γέροντες συνῆλθον, ἵνα δεηθῶσιν ὑπὲρ τῆς βασιλοπούλας των. . . .

Ἡ Μητρόπολις δὲν ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ τὸ πλῆθος.

Πᾶσαι αἱ τὰ πρῶτα φέρουσαι δέσποινα μελανειμονοῦσαι ἵσταντο παρὰ τὸ ἱκρίωμα, ἐνῶ περίξ αὐτοῦ αἱ θυγατέρες των λευγειμονοῦσαι προσεδίδον τι τὸ παρθερικὸν καὶ ἀγνόν, ὅπερ συνέβλετο πληρέστατα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀποπᾶντος ἀγγέλου, ὃν ἐθρηνοῦμεν. . . .

Ὁ Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, κ. Γεννάδου, ἐν μεγάλῃ στολῇ μετ' ἀπάσης τῆς οἰκογενείας του ἐν πένθει καὶ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Προξενείου ὡς καὶ ὁ Γεν. Πρόξενος τῆς Ρωσσίας κ. Neagha μετὰ τοῦ γραμματέως αὐτοῦ, ἐπίσης ἐν μεγάλῃ στολῇ, κατέλαθον περὶ τὴν ἐνάτην τὰς δι' αὐτοὺς ὀρισθείσας θέσεις.

Πάντων καὶ πασῶν αἱ μορφαὶ θλίψιν βαθυτάτην ἐξέφραζον. . . .

Καὶ ἤδη μόλις ὁ ἅγ. Ἐπίσκοπος περικυκλούμενος ὑφ' ὄλου τοῦ ἱεροῦ κλήρου Χανίων ἤρχισεν δεόμενος μετὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ τῆς συγκινήσεως «ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ Ἀλεξάνδρας», λυγμοί, στῆνοι καὶ δάκρυα διεχύθησαν ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς Ἐκκλησίας, ὅτινες ἀκατάπαυστοι ἐξηκολούθουν καθ' ὄλην τὴν τέλεσιν τοῦ μνημοσύνου.

Μετὰ τὸ πέρας αὐτοῦ ὁ κ. Ψαρουδάκης, εἰς τῶν τοῦ λαμπροῦ δικηγορικοῦ σώματος Χανίων ὠμίλησε, θρηνῶν τὴν ἀπώλειαν τῆς προσφιλεστάτης ἡγεμονίδος μας. Δι' εὐγλώττων δὲ καὶ συγκινητικῶν φράσεων, δι' ἰδεῶν εὐγενῶν καὶ ὑψηλῶν, ἀπερίττω καὶ καταληπτῆ ὑφ' ἀπάντων γλώσση χρώμενος, διηρμήνευσε πιστῶς τὰ κατακλύζοντα τὰς καρδίας πάντων θλιβερὰ αἰσθήματα. . . . Εἰς τὸ κατακρύφον σημεῖον ἀπάντων ἡ συγκίνησις ἐφθασε καὶ οὐδεὶς πλέον προσεπάθησε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμούς καὶ τὰ δάκρυά του. . . . τὰ δάκρυα, ἅτινα θὰ ρεῦσωσιν ἐπὶ πολὺν χρόνον. . . . Διότι τίνος καρδία δὲν ἔχει νῦν πληγὴν αἰμάσσουσαν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς ξανθῆς ἡγεμονίδος καὶ ποία Ἑλληνίς θὰ λησμονήσῃ τὴν Ἀλεξάνδραν; . . .

Οὕτως ἡ Κρήτη ἐθρήνησε τὴν ἡγεμονίδα τῆς Ἀλεξάνδραν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ θρηνηῖ Αὐτήν. . . .

Ἡ κυανόλευκος σημαία μεσίστιος κυματίζει εἰσέτι εἰς τὸν ἴστον τοῦ Γεν. Προξενείου καὶ ἡ θεὰ τῆς ἡ μελαγχολικῆ ὑπεθυμίζει εἰς πάντα τὸ βαρὺ πένθος, ὅπερ καλύπτει τὴν Ἑλλάδα. . . .

Ἐπέπρωτο τρυφερὸν καὶ ὠραῖον ἄνθος τῆς Μεσημβρίας νὰ κλίνῃς ὑπὸ τὸ ψυχρὸν τοῦ Βορρᾶ φύσημα καὶ ν' ἀποσπασθῆς πρὸ ὠρα τοῦ Στελέχους, ὅπερ θρηνεῖ τὴν ἀνήμεστον συμφορὰν Του. . .

Τὴν αὐγὴν μετ' ἡ δροσοῦλα ἐξεφύτρως ἕνα ῥόδο
Τὴν αὐγὴν μετ' ἡ δροσοῦλα ἐμαράθηκε τὸ ῥόδο.

Χανία

Μαρία Ν. Γεννάδου.

Τῆ ΠΡΟΣΦΙΛΕΣΤΑΤῆ ΜΑΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΙ

Ὁ γαλανός μας οὐρανός γιατί μαυροντυμένος;
Θολά, θολά βλέπει τὴ γῆ; γιατί συχνοδακρύνει;
Γιατ' εἶν' ὁ ἥλιος σήμερα στὰ σύννεφα κρυμμένος;
Γιατί ἀργὰ τὸ σήμερον τῆς ἐκκλήσιδος βοίζει;

×

Λυπητερά, λυπητερά, γιατί λαμπάδα καίει;
Κ' εἶναι παντοῦ νεκρώσιμα; γιατί σιγομιλοῦνε;
Ποῖο μαῦρο ἦλθε μῆνυμα κι' ὄλος ὁ κόσμος κλαίει;
Γιατί τ' ἀπιδόνια σήμερα δὲν γλυκοκελαίδοῦνε;

×

Τί ἔχει ἡ Ἑλλάδα μας ἡ ἀτυχὴ πατρίδα
Καὶ μετ' ὅ,τι πένθιμη σήμερα ἐστολιστή;
Ἄλλοίμονον ἐχάθηκε γιὰ κείνην μιὰ ἐλπίδα
Ἐνα τῆς ἄστρο λαμπερὸ διὰ παντός ἐσβύστη.

×

Ἐσβύστη, ναί, τ' ἄστειρά μας; τὸ δροσορὸ λουλουδί
Ποῦ καμαρώνάμε κορυφὰ ἐκλινε πρὸς τὸ χῶμα,
Κ' ἐσβύστη κάθε μας χαρὰ, ἔπαψε τὸ τραγοῦδι,
Ἐλεῖψε τὸ χαμόγελο ἀπὸ τὸ κάθε στόμα.

×

Ὁ λατρευτός μας ἄγγελος ἐπέταξε μαράθη Τ' ἄνθος ποῦ τὸ βασιλικὸ ἐστόλιζε περβόλι, Ἐχάθη τόση ὠμορφιὰ τόση δροσιὰ ἐχάθη, Γιὰ τοῦτο κλαῖν' ἀπὸ καρδιὰ γι' αὐτὸ δακρυζοῦν ὄλοι.

✕

Πολὺς καιρὸς δὲν πέρασε ποῦ στοῦ βοριὰ τὰ μέρη Τὴ στείλαμε ὀλόχαρη νυφούλα παινεμένη, Καὶ τώρα μῆνυμα πικρὸ μᾶς ἔφερε τ' ἀγέρι Ὅτι στὸ μνήμα τὸ ψυχρὸ εἶνε βαθεῖα θαμμένη.

✕

Τοῦ ἡλίου ἡ ὀλόχρυση βασιλεψε ἀχτίδα Τὸ σέμνωμα τῆς χώρας μας γιὰ πάντα μᾶς ἀφίνει Ἀφίνει σεβαστοὺς γονεῖς, ἄνδρα, παιδιὰ, πατρίδα Καὶ θλίψη ἀπερίγραπτο σ' ὄλων τὰ στίθια χύνει.

✕

Μὰ μὴ τὴν κλαῖτε ἄγγελος στὴ γῆ νὰ κατοικήσῃ Εἶνε πολὺ ἡ σφαῖρά μας γι' ἀγγέλους δὲν ἐπλάσθη. Ἐπῆγε στὴν ἀληθινὴ πατρίδα τῆς νὰ ζήσῃ Στὰ δώματα τοῦ οὐρανοῦ, στὰ γόνατα τοῦ Πλάστῃ.

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη.

Η ΕΝ ΤΩ ΚΗΠΩ ΠΡΟΙΟΜΗ ΤΗΣ

Ἐνα μόνον κήπον ἔχουν αἱ Ἀθηναί μας, ὀνομαζόμενον βασιλικὸν καὶ ἀνήκοντα εἰς τὸν κόσμον ὅλον. Ἐν αὐτῷ πλούσιοι καὶ πτωχοί, ἄρχοντες καὶ ἄστοι διέρχονται καθ' ἑκάστην στιγμήν μᾶς τινὰς ἀναψυχῆς καὶ ζωογονήσεως.

Εἰς τὰ μεγάλα καὶ σύσκια δένδρα αὐτοῦ ἡ γλυκύφογος ἀηδὼν ψάλλει ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν τοὺς μελαγχολικοὺς ἔρωτάς τῆς καὶ ἀπὸ τὴν μυροβόλον τῶν ἀνθέων του ἀποπνοὴν δανείζεται ἡ ἐσπερινὴ αὐρα ὅλον τὸ ἄρωμα, ὅπερ ἄφρονον σκορπίζει ἀνὰ πᾶν τῆς πόλεως μας σημεῖον.

Ἐν τῷ κήπῳ τούτῳ δικαιοῦται νὰ διέλθῃ τὰς ὥρας τῆς ἀνεσεῶς του καὶ ὁ ἀπὸ τῶν γυμνασίων ἐξηνητημένος στρατιώτης καὶ ὁ τὴν σκαπάνην καὶ τὸ δρέπανον χειρίζομενος χειρῶναξ καὶ ἡ τὸ γάλα τῆς εἰς ξένα παιδιὰ πωλοῦσα Ἀνδρία τροφός, καὶ ἡ ἐκ τῆς νυχθημέρου ἐργασίας τῆς ἀποζῶσα ἐργάτις. Περὰ τὸ πλευρὸν τούτων ἐν χριστιανικῇ ἰσότητι, τὰ αὐτὰ χαίροντες πρὸς τοὺς ἄνω δικαιοῦματα τάσσονται καὶ οἱ μὲ χρυσῆς ἐπιμιδίας ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν στρατοῦ καὶ οἱ σεβαστοὶ τοῦ Ὑψίστου λειτουργοὶ καὶ ἱεράρχαι καὶ οἱ τὰς τύχας τοῦ ἔθνους μας ἰθύνοντες καὶ αἱ ἀβροδίαιτοι δέσποιναι καὶ τὰ ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοοῦμενα τέκνα των καὶ οἱ ξένοι διπλωμάται καὶ οἱ βασιλεῖς μας αὐτοί.

Ἐν τῷ κήπῳ τούτῳ ὑπάρχουσι δένδρα ἀειθαλῆ, φέροντα αἰωνίως τὸ πρᾶσινον ἐνδυμά των, διαρκῆ καὶ μόνιμον εἰκόνα τῆς πάντοτε ζώσης ἐλπίδος καὶ ρόδα εἰς πᾶσαν τοῦ ἔτους ὥραν ἀνοῦντα, εἰς σημεῖον τῆς ἐν τῷ κόσμῳ πάντοτε βασιλευούσης χαρᾶς. Ἐκεῖ ἐπὶ τῆς χρυσιζούσης ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων χλόης ὑπὸ τὴν δραπετίδα σκιαν τῶν ἀναπαλλομένων ὑπὸ τῆς πνοῆς τῆς πρωϊνῆς αὐρας ἀναδεδράδων στρώνεται ἀνὰ πᾶσαν ἀνοίξιν κοίτη ὄλη ἐκ δειλῶν καὶ σεμνῶν ἴων, ὧν τὸν μυροβόλον χυμὸν διαφιλονεικοῦσιν ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἐσπέρας αἱ ἀμέριμοι καὶ φιλοπαίγμονες ψυχαὶ μετα τῶν ἐργατικῶν μελισσῶν.

Ἐκεῖ ἐπὶ σμαραγδίνων πρασιῶν, ἐφ' ὧν ὡς ἀδάμαντες ἐπικάθηται σταγόνες ἐσπερινῆς δρόσου ἀνοῦσιν ὑάκινθοι καὶ ἴασμοι

καὶ κρίνοι εὐώδεις, καθιστώντες καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν ζηλότυπον τῆς παρθενικῆς λευκότητός των. Ἐκεῖ ὁ ὠραῖος τῶν ποιητῶν νάρκισσος μὲ τὸ χρυσοῦν στέμμα του κλίνει ἐλαφρῶς πρὸς τὴν γῆν, ζητῶν παρ' αὐτῆς δρόσον καὶ ζωὴν. Ὑπὸ τὴν σκιάν ὑψικόμων δρυῶν αἱ ἀνθεμίδες ἀνοίγουσι τὰ μικροσκοπικὰ πέταλά των φαίνονται ἀποθαυμάζουσαι τὰ μαγικὰ δῶρα τῆς ἀνοίξεως, εἰς ἣν ὀφείλουσι τὴν ζωὴν. Ἐκεῖ τὸ λείριον μὲ τὰ πύρινα πέταλά του καὶ τὴν φλεγόμενην καρδίαν του, τὸ ἔμβλημα τοῦτο τῆς ἀστασίας τῶν γῆινων πραγμάτων, φαίνεται παραμυθεῖν τοὺς δυστυχεῖς, ὑπενθυμίζον αὐτοῖς ὅτι θὰ ἀνατείλωσι καὶ δι' αὐτοὺς ἡμέραι χαρᾶς καὶ ἐλπίδος.

Ἀλλὰ μὴ δύναται τις νὰ ἀπαριθμήσῃ τὴν ποικιλίαν τῶν ἀνθέων τούτων καὶ νὰ περιγράψῃ τοὺς λαμπροὺς, πλουσίους καὶ θαμβοῦντας χρωματισμούς των, οἵτινες ἀνὰ πᾶσαν τοῦ ἔτους ὥραν μαγεύουσι τὴν δρασιν.

Ἐδῶ λοιπὸν, εἰς τὸν κήπον τούτον, εἰς ὃν τὰ ἀγνά καὶ ὠραῖα ἄνθη βασιλεύουσι, θὰ τεθῆ ἡ προτομὴ τῆς βασιλόπαιδος Ἀλεξάνδρας, τοῦ ὠραιότητου τούτου ἄνθους τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἐν τῷ φύλλῳ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς διεξεδιέκλῃσαμεν ὑπὲρ τοῦ φύλου μας τὴν τιμὴν τῆς ἰδρύσεως τῆς προτομῆς ταύτης, εὐχαρίστως δ' εἶδομεν τοὺς κυρίους ὑποχωροῦντας καὶ τινὰς συναδέλφους ἐνισχύοντας τὴν ἰδέαν μας. Πλεῖστοι κυρίαὶ ἐπεκρότησαν εἰς τὴν πρότασίν μας, ὁ ἄριστος δὲ τῆς πόλεως μας καλλιτέχνης κ. Βρούτος, ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὸν εὐαισθησίᾳ καὶ τῇ ἀπειρῳ πρὸς τὴν βασιλόπαιδά μας στοργῇ του, προσηνέχθη γενναίως καὶ ἀφιλοκερδῶς νὰ κατασκευάσῃ τὸ πρόπλασμα δωρεάν.

Ὅτε τὸ ἡμῖς, εἰμὴ μέγα μέρος τοῦ ἔργου τούτου εἶναι ἤδη τετελεσμένον, χάρις εἰς τὴν εὐγενῆ αὐταπάρνησιν τοῦ κ. Βρούτου, πρὸς ὃν πᾶσαι αἱ Ἑλληνίδες ἄπειρον ὀφείλομεν εὐγνωμοσύνην. Ἡδὴ ἐναπόκειται εἰς ἡμᾶς νὰ ἐργασθῶμεν ἀθρόβως, ἀλλ' ἀποτελεσματικῶς. Ὅλοι μας ἠγαπῶμεν ἐξ ἴσου τὴν ἀτυγῆ ἠγεμονόπαιδα, εἰς ὅλας ἡμᾶς λοιπὸν ἐπιβάλλεται νὰ ἀναδείξωμεν διὰ τῶν ἐνεργειῶν καὶ μικρῶν θυσιῶν μας τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην μας.

Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΣ

Βορριάς φυσᾶ καὶ τ' οὐρανοῦ βαρυβογγᾶ τὸ δῶμα, Δὲν ἔχει πλέον τὸ γλυκύ, τὸ γαλανὸ του χρῶμα. Μαυρίλα ποῦχει τῆς νυκτὸς τὸ χρῶμα τὸν σκεπάζει, Σὰν λυπημένος φαίνεται, σὰν δακρυσιμένος μοιάζει. Δακρύζει!... γιατί δάκρυσαν τόσαις χιλιάδες μάτια, Τόσαις καρδιαῖς ποῦ θλίβονται, ποῦ ἔγιναν κομμάτια. Ἄχ! ὅλα καὶ τὰ ποῖο σκληρὰ βουνὰ μὲ μᾶς θρηνοῦνε, Οἱ πόνοι μας, οἱ στεναγμοὶ κ' ἐκεῖνα συγκινοῦνε! Ἄχ! ὄλοι κι' ὄλοι χάσαμε τὸν ἥλιο ἀπ' ἐμπρὸς μας, Τ' ἀστὲρι ποῦ μᾶς φώτιζε, τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μας!

Χρυσὸ ἀστὲρι ζηλευτό, τῆς χώρας μας καμάρη, Ποιὸς τὸ ἔλεγε στὴν ξενιτειὰ ὁ Χάρος νὰ Σὲ πάρῃ; Ἐπὶ τῆς γῆς, ποιὸς εἶπε, τοῦ βορρᾶ νὰ σβύσῃ ἡ ματιά σου; Καὶ νὰ στολίσουν φέρετρο τὰ χρυσοτὰ μαλλιά σου; Ἄ! Χάρε, Χάρε!... τί ἔκανες; δὲν εἶδες τὸ δρεπάνι Σὲ τί λουλουδι ἐρριψες, σκληρὸ, νὰ τὸ μαράνῃ, Κ' ἐπῆρες τὴ Νεράτιδα τὴν πολυζηλευμένη, Τὴν πρώτην Ἑλλανοπούλα μας τὴν πιὸ ἀγαπημένην.

Κόρη γλυκεῖα τοῦ οὐρανοῦ, λουλουδι παραδείσου, Χρυσόφωτ' ἄστρο π' ἔλαμπαν οἱ μάγοι ὀφθαλμοὶ σου! Ποιὸς Σ' εἶδε καὶ δὲ Σοῦ 'κανε μὲς' στὴν καρδιά τ' εἰκόνα, Ποιὸς Σ' εἶδε καὶ δὲ θὰ θρηνεῖ τὴ νεότη σου αἰώνια; Ποιὸς τὸ ἔλεγε τ' ἀγγελικὸ, τ' ἀφρόπλαστο κορμί σου; Ἡ νεότη σου, ἡ ὠμορφιά, ἡ χαρωπὴ ζωὴ σου, Νὰ σβύσουνε γιὰ μιὰ στιγμή! σκληρὰ νὰ μαραθοῦνε, Σὰν φθινοπώρου λουλούδα νὰ πέσουν νὰ χαθοῦνε; Μὰ ὄχι... ὄχι! ὄνειρο εἶναι καὶ τοῦτ' ἀκόμα, Ὅνειρο κι' ὅτι πέταξες εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα! Γιατ' ἔζησες ἄχ! καὶ θὰ ζῆς γιὰ πάντα στὴν καρδιά μας, Κι' ἄς μὴ Σὲ βλέπουν πειρὰ ποτὲ ποτὲ τὰ βλέμματά μας!

Πορταριά, τῆ 14 Σεπτεμβρίου 1891. Μαρίκα Πίπιζα

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΕΝ Τῷ ΕΝ ΓΙΟΥΡΓΕΒῶ ΦΟΙΤΗΤΙΚῷ ΣΥΝΕΔΡΙῳ

Θέσις εἰς τοὺς νέους! Θέσις εἰς τὴν πρόοδον! Ἴδου ποῖον πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἔμβλημα τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν, καὶ ἰδίᾳ τῶν νέων κρατιδίων.

Ὅλοι οἱ διπλωμάται μας ὁμοῦ, ἀρ' ἧς ἐποχῆς ἐσυστήθη Ἑλληνικὸν βασίλειον, ὅλοι οἱ πολιτικοὶ μας μὲ τὰς διατυπώσεις καὶ τὰ ἔγγραφα καὶ τοὺς διεθνεῖς κανονισμοὺς των, δὲν παρήγαγον ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐν Ρουμανίᾳ, τόσον ἐνθουσιασμόν, ὅσον οἱ πέντε νεαροὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου μας.

Ὅλοι ἄριστα μεμορφωμένοι, γλωσσομαθεῖς, μὲ τὸ ζῶηρον πῦρ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὰ νεανικὰ στήθη των, μὲ τὸν γέλωτα καὶ τὴν ζωογονὸν εὐθυμίαν εἰς τὰ χεῖλη, μὲ τὴν σπινθηροβλοῦσαν εὐφροσύνην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, μὲ τοὺς πλήρεις πρωτοτυπίας καὶ Ἀττικῶν ἄλλοι λόγους εἰς τὸ στόμα, ἐμάγευσαν, ἐνεθουσίασαν, ἐτρέλλαναν Ρουμάνους καὶ Ἑλληνας. Ἐκαμαν ἐκεῖνοι νὰ μᾶς γνωρίσωσι καὶ μᾶς ἀγαπήσωσι, τούτους νὰ ἐνθυμηθῶσι τὴν χαρωπὴν πατρίδα, νὰ ἴδωσι τί θησαυροὺς εὐγενῶν αἰσθημάτων περικελεῖ, τί δύναται νὰ ἐλπίζωσι παρ' αὐτῆς, τί νὰ ὀνειρεύωνται, τί νὰ προσδοκῶσι δι' αὐτὴν, διὰ τὸ μέλλον τῆς.

Ὁ κ. Ράδος ὡς ἠγήτωρ ὑπῆρξεν ἀπαράμιλλος καὶ εἰς λόγους καὶ εἰς πράξεις. Ὁ κ. Φιλαδέλφους, ὁ γνωστὸς καλλιτέχνης τοῦ λόγου καὶ τοῦ χρωστήρος, ὡς σηματοφόρος τοῦ σώματος, ὑψωσεν ἀληθῶς τὴν σημαίαν μας εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἔπερε. Δὲν πειράζει, ἐὰν ἐκούρασθῇ ὀλίγον. Ἡ πατρὶς εὐγνωμονεῖ καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του διὰ τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς κόπους των.

Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» παρακολουθήσασα μετ' ἀδελφικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἐλθουσιασμοῦ τοὺς ἐν τῇ ξένῃ θριάμβους τῶν Ἑλλήνων φοιτητῶν, προσθέτει καὶ αὐτὴ ὀλίγα ἄνθη εἰς τὴν ἀνθοβρογχίν, δι' ὧν ἔρρανε τὰς ἑλληνικωτάτας — ὀνόματι καὶ πράγματι — κεφαλάς των ἡ ὀμόφυλος Ρουμανὶς φοιτήτρια.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ

Συνεδριάζουσι, συσκέπτονται ἐκφέρουσι γνώμας, ἐκδίδουσι ἀποφάσεις, φαίνεται, ἀπὸ τινὸς καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα τὰ τε μαστοφόρα καὶ τὰ πτηνὰ, τὰ ὑδρόβια ὡς καὶ τὰ ἀμφίβια. Ἐν τοιαύτῃ συνεδριάσει ποιητῆς Γάλλος ἐκθέτει τὰς συζητήσεις αὐτῶν ὡς ἐξῆς: Τὴν ἑδραν τοῦ προέδρου κατεῖχεν ὑπερμεγέθης ταῦρος, ὅστις πρὶν ἢ δῶσθαι τὸν λόγον εἰς τὸ ρητορικώτατον τῶν ζώων, τὸν ψιττακόν, ὥρισεν ὡς θέμα τῆς συζητήσεως: τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ὑπεροχὴν πάντων τῶν ζώων. Ψιττακός: Εἶμαι βεβαίως εὐγλωττότερος τῶν πλείστων ρητόρων καὶ δικηγόρων ἀνθρώπων, πτυχιούχος ἄλλως τε τῆς ρητορικῆς καὶ τῆς νομικῆς σχολῆς. Δὲν μετέρχομαι τὸ ἐπάγγελμά μου—καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀποδείξω

τὴν ὑπεροχὴν μου—διότι μεταξύ ἡμῶν ἡ δικαιοσύνη δὲν ἔχει ἀνάγκην ὑπεραπιστῶν καὶ οἱ δικασταὶ μας δὲν ἔχουσι ἀνάγκην ἄλλων φώτων ἢ τῶν τοῦ ἡλίου.

Ἀηδὼν: Εὐρίσκομαι εἰς πολὺ εὐαρεστοτέραν θέσιν ἢ ὁ προλαλήσας. Ἴνα εἰς ἄνθρωπος, ἢ ἀνὴρ ἢ γυνὴ κατορθώσῃ νὰ τραγηθῇ ὡς ἐγὼ κατανάλισκε 5—6 ἔτη τῆς ζωῆς του. Μετὰ τοιαύτην ἄσκησιν σπανίως κατορθοῖ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν μαγείαν ἣν διαχύνει τὸ ὄργανόν μου. Καὶ ἐὰν τις ἐξαιρετικῶς εὐνοηθῇ ὑπὸ τῆς φύσεως πληρόνεται ἀντὶ δεκάδων χιλ. φρ. τὸ ἄσμά του.

Χελιδὼν: Καὶ ἐγὼ, καίτοι μικρὰ καὶ ἄνευ ἀξιώσεων, εἶμαι ἐν τούτοις ὑπερτέρα καὶ ἐκείνων ἐτι τῶν ἀνθρώπων, οὗς ὀνομάζουσι ἀθανάτους διὰ τὰ κατορθώματά των. Σᾶς ἐρωτῶ τί εἶναι τὰ ταξείδια τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου καὶ τοῦ Κούκ καὶ τοῦ Λιθιγκτόνος ἀπέναντι τῶν ἰδικῶν μου καὶ πῶς δύνανται νὰ παραβληθῶσιν αἱ πόλεις ἄς οὗτοι ἀνεκάλυψαν πρὸς τὰς παρ' ἐμοῦ ἀνακαλυφθείσας;

Πιθήκος: Ὑπάρχουσι ἄνθρωποι ἀσχημότεροί μου καὶ στεροῦμενοί καὶ εὐφύας μου. Δι' ἄσχερξονται ὅτι εἶμαι κατώτερός των διότι δὲν δύναμαι νὰ λαλήσω. Ἄλλ' ἡμεῖς τουλάχιστον καθ' ὅλον τὸ γένος μας καὶ καθ' ὅλας τὰς χώρας συνεννοοῦμεθα ἔχοντες μίαν καὶ τὴν αὐτὴν διάλεκτον Ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι μόλις ἀπομακρυνθῶσι λεύγας τινὰς τῆς χώρας, ἐν ἣ ἐγεννήθησαν, ἀδυνατοῦσι νὰ ἀταλλάξωσι δύο λέξεις καὶ δύο ἰδέας, τόσῳ ποικίλαι καὶ διάφοροι εἶναι αἱ γλώσσαί των.

Κάστωρ: Μήπως καὶ ἡμεῖς δὲν εἴμεθα δικαιότεροι καὶ σωφρονέστεροι τοῦ ἀνθρώπου; Ἴδετε τὰ χωρία μας, ἐὰν δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς πρότυπα τελειότητος. Ἐκάστη οἰκογένεια ἔχει τὸ διαμέρισμά της καὶ ἡ μεγαλύτερα ἄρμονία βασιλεύει παρ' ἡμῖν. Ἡ κλοπή, ἡ προδοσία, οἱ ἀθέμιτοι ἔρωτες, ἡ δολοφονία εἶναι ἄγνωστα εἰς τὴν κοινωνίαν μας. Ἐὰν ἡμεῖς δὲν ἔχωμεν ψυγῆν, οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουσι οὔτε καρδίαν.

Φάλαινα: Ἡμεῖς εἴμεθα προοδευτικότεροι καὶ ἀπὸ τῆς προοδευτικωτάτας Ἀμερικανίδας ἀκόμη. Ἐγὼ κάμνω τὸν γύρον τοῦ κόσμου εἰς 47 ἡμέρας καὶ ἡ Νέλυ τὸν ἔκαμαν εἰς 70.

Ἄεων: Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὄντως ὁ βασιλεὺς τῶν ζώων, ἐγὼ ὡς ὑπὸ τῆς ἐξασκῆς παραδόξον ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτοῦ. Ἀρκεῖ νὰ ἐμφανισθῶ πρὸ αὐτοῦ καὶ ἐν μόνον βλέμμα μου ἀρκεῖ ἵνα τὸν κατακρημνίσῃ τοῦ θρόνου του καὶ τὸν τρέψῃ εἰς ἄτακτον φυγῆν.

Ἀγροπώπια: Ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκεται ἐτι εἰς ἀναζήτησιν τοῦ πηδαλίου τοῦ ἀεριστάτου, τὸ ὅποιον ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἐβέβηρον.

Ἄετός: Ὁ ἄνθρωπος ὁμιλεῖ περὶ τοῦ οὐρανοῦ, ὡς περὶ τῆς ὠραιότερας καὶ παραδεισιακῆς θαλαμῆς καὶ ἐγὼ ζῶ πάντοτε ἐν αὐτῇ.

Κόραξ: Ὁ ἄνθρωπος ἐφευρὲν ἐπιστήμην καὶ ἱατροῦς καὶ φάρμακα ἵνα παρατείνῃ τὴν ζωὴν του καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ζῆ κατὰ μέσον ὄρον τριάκοντα ἔξ ἔτη. Ἐγὼ χωρὶς ἱατροῦς καὶ φάρμακα ζῶ κατὰ μέσον ὄρον ἑκατὸν ἔτη.

Ἄλλα ζῶα ζητοῦσι τὸν λόγον ἵνα εἴπωσιν ὅτι εἶναι προμηθευταὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ὁ μεταξοσκώληξ, τὸ ἀρνίον καὶ ἄλλα, ἀλλ' ὁ ταῦρος λέγει ὅτι βιάζεται, καὶ ἡ συνεδρίασις ἐπισφραγίζεται διὰ τῶν ἀκολούθων λόγων τοῦ προέδρου, οὗς καλύπτουσι μακρὰ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα: Ἴνα ὁ ἄνθρωπος δικαιολογήσῃ τὴν πρὸς ἡμᾶς σκληρότητά του ἐπένοησε τὸν μῦθον τῆς ἐπὶ γῆς βασιλείας του καὶ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι οὐρανίας διαμονῆς του. Ἡμεῖς, λέγει, θὰ τελευτήσωμεν ἐδῶ, ἐνῶ αὐτοὶ θὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια εἶναι ὅτι αὐτοὶ ἄνευ ἡμῶν δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ, ἐνῶ ἡμεῖς ζῶμεν ἄνευ αὐτοῦ.

Ἑλένη Γεωργιάδου.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων).

Τὸ θέρος παρήλθε, καὶ ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης ἐδῶ ὡς καὶ ἐκεῖ ἐπανέρχονται ἐκ τῶν ἐξοχῶν, ἐκ τῶν λουτρῶν, ἐκ τῶν μακρῶν ταξιδιῶν των εἰς τὰς ἐστίας των. Τὸ ζήτημα τοῦ εθινοπωρινοῦ καὶ χειμερινοῦ συρμού ἐτέθη ἤδη ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ οἱ Παρισίνοι ράπτει προετοιμάζουσι ἀληθῆ ἔκπληξιν διὰ τὰς πελάτιδάς των.

Καὶ ἡ ἐκπληξὶς αὕτη ἔχει τὸν λόγον τῆς ἀφοῦ, ὡς διαδίδεται, κατὰ τὸ φθινοπωρινὸν τοῦτο οἱ ράπτει θὰ ἐπαναφέρωσι τοὺς χρωματισμοὺς τοῦ 18ου αἰῶνος.

Τὰ τρυφερὰ ταῦτα χρώματα ποικιλλόντα ἀπεριόριστως ἐπὶ ὑφάσματος ἀνοικτοῦ χρωματισμοῦ, θὰ ἀνακτήσωσι τὰ πολῦτιμα μυθολογικὰ ἢ αἰσθηματικὰ ὀνόματα, ἅτινα ἔφερον ἄλλοτε.

Ἐὰν δὲν περιβληθῶσι χροιάν κωμικὴν κατὰ τὸν θετικὸν αἰῶνά μας οἱ νεωτερισμοὶ οὗτοι, βεβαίως ἢ φαντασίᾳ τῶν Κυριῶν θὰ εὐρῆ στάδιον εὐρύτατον εἰς ἐπιπόνησιν ὀνομάτων καὶ ἐμβλημάτων ἐξαρτωμένων ἐκ τῶν χρωματισμῶν τῆς ἐσθῆτος. Ὁ ἀκολουθησῶσι σήμερον αἱ κυρίαὶ τὸ παράδειγμα τοῦ 18ου αἰῶνος, αἵτινες δὲν ἐνεδύοντο πλέον κατὰ τὸ τότε αἰσθηματικῶν τῶν χρωμάτων λεξιλόγιον μὲ τρίχαπτα καὶ ὑφάσματα καὶ πτερὰ καὶ ἄνθη, ἀλλὰ μὲ στεναγμοῦς καὶ ἀγνόνητα καὶ δάκρυα πύρινα.

Χρονογράφος τῆς τῶν χρόνων ἐκείνων παρέχει ἡμῖν παράδοξον περιγραφὴν

της ένδυμασίας μίξ κυρίας, είσαρχομένης είς τό μελόδραμα. "Εφερε λέγει έσθητα έκ απνιγομένων στεναγμαίων με έξαρτήματα έκ μεταμελείας άχρήστου ήδη και με ζώνη ατελείας άγνότητος, έφερε υποθήματα ακόμη της βασιλίσης» πεποικιλμένα δι' άδαμάτων με άπροδοτικά τραύματα. Είχε κτένισμα ασυγκρατημένων αίσθημάτων με ταινίας «όφθαλμών άπλανών».

Ίδου με πόσον πάθος θέλουν οι σημερινοί φάπται να μάς ένδύσωσι. Είναι ίσως και τούτο σημεϊον των καιρών.

Οί ράπται έφοθήσαν τόν ύλισμόν πρός όν, άσυνειδήτως, φέρεται κατά τά έτη ταύτα ή γυνή. Τα συμφέροντά των διατρέχουσι σπουδαίον κίνδυνον, άφ' ής έποχής έπαύσαμεν θεωρούσαι ως μόνον προορισμόν μας την πολυτελή άμφίσειν και τούς πολυτίμους στολισμούς.

Ελπίζομεν ότι ή λογική, ήτις ήρχισεν από τινος εύρίσκουσα θέσιν και είς των μάλλον φιλαρέσκων και έλαφρών γυναικών τας κεφαλάς, δέν θα τας άφίση να παραδειχθεί συμμόν, ό όποτος μόνον άς τας έλαφροήθεις γυναίκας της παρακμής του 18ου αϊώνος ήδύνατο να άρέση.

Ο τελευταίος συρμός των ίσοϋψών φορεμάτων, όστις διτηρήθη ύπερ πάντα έλλον, και όν δυσκόλως αί νέαι έπινοήσεις θα έπισκιάσωσιν, αποδεικνύει ότι αί γυναίκες δέν ύπακούουσι πλέον τυωλώς είς τούς παραλογισμούς των ραπτών, αλλά ότε τό καλλιτεχνικόν αίσθημα εύρίσκεται παρ' αύταις τόσο άνεπτυγμένο, ώστε να εκλέγουσι μεταξυ των συρμών τό γραφικότερον των σχημάτων και αύτό να φέρωσι μέχρις ού νέον τι ώραιότερον άληθώς αύτου έπινοήθη.

Παρισινή.

ΤΑ ΑΚΡΟΑΜΑΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΟΥ ΑΡΙΑΔΝΗΣ ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Μετα χάρας δημοσιεύομεν την υπό της δεσποινίδος Άριάδνης Δαμβέργη, τακτικής συνεργάτιδος της φίλης συναδέλφου «Έβδομάδος», εκκλησιν προς τας δεσποινίδας των Άθηνών προς έγγραφην και φρίτησιν αύτων είς τά ύπ' αύτης διδόμενα άκροατικά μαθήματα.

Η δεσποινίς Δαμβέργη πρώτη παρ' ήμιν εισήγαγε τό άριστον σύστημα των άκροαματικών μαθημάτων, άτινα άπανταχού του κόσμου ήνοιξαν είς την γυναίκα την προς άνωτέραν και τελειωτέραν παιδείαν όδόν.

Η Άθηναϊκή κοινωνία ενίσχυσε μέχρι τούδε την ευπαιδευτον κυρίαν είς τόν ευγενή άγώνα, όν ύπερ του ούλου μας ανέλαβε, κατανοούσα τά έκ τούτου προσποριζόμενα καλά είς την θηλείαν νεότητα.

Ελπίζομεν, ότι αί νέαι άναγνώστριά μας, αί άπληλαγμέναι οικογενειακών φροντίδων, θέλουνσιν έπωφεληθη της ώραιάς ταύτης εύκαιρίας προς αύξησιν των γνώσεών των, παραθέτομεν δ' ώδε χάριν αύτων όλόκληρον την προκήρυξιν της δος Δαμβέργη.

Προκηρύσσουσα κατά τό παρελθόν έτος την διδασκαλίαν «Σειράς μαθημάτων» κατά τό σύστημα των έν τή έσπερία Cours, έν οίς μετά την συνήθη σχολικήν προπαιδευσιν εκτυλίσσονται αναλυτικότερον πρό των δεομένων άνωτέρας εκπαιδεύσεως. τινές των έπισημοτέρων της εγκυκλοπαιδείας κλάδων, τό μέν προς άκοπωτέραν άπόκτησιν νέων και ποικίλων γνώσεων, έξωραϊζουσών τό πνεύμα, τό δε προς άκόνησιν της φιλομαθείας είς εύβυτέρας σπουδάς και έρεύνας, —μετά δειλιάς έπραττον τούτο, διά τε τό καινοφανές, και τόν φόβον, ότι δέν θα ήτο εύκολον να εγκλιματισθη παρ' ήμιν τό είδος τούτο.

Η σχολική παιδείουσι, πανταχού μέν, ίδια όμως παρ' ήμιν, ως άκολουθούσα σύστημα δι' άλλους λαούς δημιουργηθέν, θεωρείται άναρκά τεσσαρακοστή, ής τό άπολυτήριον πάσχα, μετ' άγωνίας άναμένεται, ως μέλλον να λυτρώση από ζωής κοπιώδους άκριβώς δε την επύριον βιβλία και μελέται άπορρίπτονται, καταδικάζονται δε είς λήθη συνήθως αί γνώσεις αί άντι τούτων κόπων κτηθείσαι.

Ίδου τίς ήτο ό κίνδυνωδέστερος, όν έφοδούμη, αντίπαλος των μαθημάτων μου.

Εύτυχώς προκήρυσσον λεπτομερώς ότι, ούδ' επί σχολικών βήθρων θα κάθηνται αί θελούσαι ν' άκροασθώσιν αύτων, ούδε βιβλίων θα είχον ανάγκην, εκτός άν βραδύτερον έπεθύμου να εύρύνωσιν έτι τας γνώσεις των.

Και είδον ευχαρίστως συνελθόν περί έμέ εύρύτατον σχετικώς άκροατήριον, άπαρτιζόμενον έκ δεσποινίδων κάλλιστα ήδη μεμορφωμένων, άλλ' έπιθυμούν ν' άκούση, άκαδημαϊκώς ήδη, την σειράν των μαθημάτων της Έλληνικής γραμματολογίας. Ταύτην είς 25 μαθήματα διαίρεσσα, άφηγήθη μάλλον ή παρέδωκα, έν μέσφ βαθυτάτης προσοχής και πολλού ένδιαφέροντος, καθότι καιτοι πάσαι είχον ήδη γνώσεις αύτης άναγομένης είς την άρχαιότητα, ταύτας μέν

καταναγκαστικώς σχεδόν είχον άποκτήσει έν τοίς παρθεναγωγείοις. πολλά δε άλλα έντελώς ήγγούον και μάλιστα τά άναφερόμενα είς τας μετέπειτα έποχάς μέχρι της ένεστώσης. Ούτω άπασα ή φιλολογική έργασία της ήμετέρας πατριδος, από των άρχαιοτάτων χρόνων μέχρι των καθ' ήμάς επεδείχθη ώσει έν πανοράματι, ού τας τελευταίας εικόνας—τούς δρώντας νύν συγγραφείς και ποιητάς—μετά χάρας έχαιρετήσαμεν ως γνωριμικέρους αί όμιλήτριαί μου.

Κατά τό έτος τούτο αί σειραι των μαθημάτων έσονται δύο: ή της Ιστορίας της Τέχνης και ή της Γεωγραφίας, από της όποιας γίνησεται ή έναρξίς τή 1η Οκτωβρίου έν τή οικία μου, άπαξ της έβδομάδος.

Η Γεωγραφία είνε γνωστόν όποίας τυγχάνει παρ' ήμιν γνωριμία. Αί έχουσαι τό έντελέστερον μνημονικόν, διατηρούσιν έτι έν τω νψ καταλόγου όνομάτων πρωτευουσών, ποταμών ή όρέων, νήσων ή λιμνών άλλα και άν ήρκει τούτο, πάλιν είνε ζήτημα άν δύνανται να όμιλήσωσιν επί όλίγα λεπτά περί ενός και του αύτου τόπου, χωρίς να περιπέσωσιν είς πλάνας και περί αύτων των στοιχειωδέστερων αύτου γνωρισμάτων. Καταλόγου ήδη δέν πρόκειται ν' άποστηθίσωσιν. Αφ' ύψηλού θα όιελθωμεν, άνωθεν ούτως είπειν, εκάστης χώρας και θα άφηγηθώμεν περί αύτης, πορίσματα μελετών ευρυτέρων, καταδεικνύοντα της γής την διαμόρφωσιν και διαίρεσιν, της πολιτικής γεωγραφίας τας μεταβολάς, των έπισημοτέρων πόλεων τά κύρια γνωρίσματα και χαρακτηριστικά, του λαου τήν έπίδοσιν και την πρόδοον και τας κυριώτερας ιστορικές και φιλολογικές σειλιάς, έρ' αίς ούτος έναδρύνεται ή ασφάλει. Υπό τοιοούτον πνεύμα γίνησεται ή παράδοσις των μαθημάτων της γεωγραφίας, δι' ά ζητώ την ευμενή ακρόασιν των συμμεριζόμενων τας άνωτέρω σκέψεις μου δεσποινίδων.

Έν Άθήναις τή 15 Σεπτεμβρίου 1891.

Άριάδνη Μ. Δαμβέργη.

Δι' όλόκληρον την σειράν των μαθημάτων της Γεωγραφίας τό εισιτήριον τιμάται δρ. 25. Πάσα αίτησις άπευθετα: Όδός Σατωδριάνδου αριθ. 18.

ΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΤΟΥ Κ. ΦΛΕΓΕΛ

Άρίστην έντύπωσιν ένεποίησεν είς τό εκλεκτόν άκροατήριον του γνωστου Ρώσου Έλληνομαθου λογίου κ. Φλέγκελ ή διάλεξις αύτου περί των γεωγραφικών άνακαλύψεων του έξερευνητού της Άφρικής αδελφου του, όστις έπεσε θυμα των άγρίων, αγωνιζόμενος ήγρον και ευγενή ύπερ της έπιστήμης άγώνα.

Ο κ. Φλέγκελ ένθαρρυνθείς έκ της ευγενούς ύποδοχής και του θερμου ένδιαφέροντος, μετ' ού έτιμνήθη ή πρώτη του διάλεξις ένταυθα, άπεφάτισε να ποιησεται και δευτέραν τοιαύτην, ής θέμα έσται ή περιγραφή σειράς πόλεων παραθαλασσίων της Νοτίου Ρωσίας έν σχέσει προς τόν Έλληνισμόν.

Ελπίζομεν ότι αί κ. κ. άναγνώστριά μας θα έπωφεληθώσι της έξαιρετικής ταύτης εύκαιρίας, ίνα μάθωσιν, ότι τυχόν άγνοούσι περί των χωρών εκείνων, έν αις εξόριστος έμεινεν ή συμπαθής του Όρέστου αδελφή Ίφιγένεια.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Η «Καλλιτεχνική εκθεσις των Κυριών» απέδειξε τό έμφυτον είς τας Ατθίδας αίθημα του καλου και την έξαιρετικήν έπίδοσιν αυτών είς τας ώραιάς τέχνας. Αναμφιβόλως δε έντός όλίγου θα έχωμεν έξαιρετους ζωγράφους άνα πάσας τας κοινωνικές της πόλεως μας τάξεις, άν ή σπουδή της ζωγραφικής καταστή προστιωτέρα είς τά βελάντια όλων.

Αγγλίσ κυρία, ή μίς Arbuthnot, ή μαθήτρια των διασημοτέρων των Παρισίων διδασκαλων της Τέχνης, ίδρυσεν έν τή πόλει μας έργαστήριον, έν φ πολλοί μαθήτριάι δύνανται να διδάσκωνται και έργάζωνται, από κοινου άκροώμεναι της θεωρητικής διδασκαλίας της Τέχνης και άσκούμεναι επί ώρισμένας ώρας έν αυτώ.

Τά μαθήματα της (cours) θα δίδωνται δις της έβδομάδος έκ προτύπου κατ' άρχάς μέν γυψίνων, βραδύτερον δε φυσικου. Η δε τιμή των 8 μαθημάτων του μηνός θα άνέρχεται είς 40 φρ. χρ.

Η αύτη κυρία ανέλαβε μωθήματα ζωγραφικής έν τω Παρ

θεναγωγείφ Χίλλ, ένθα γίνονται δεκταί επίσης μαθήτριάι μόνον διά την ζωγραφικήν είς τιμάς μάλλον συμφερούσας.

Διά πάσαν πληροφορίαν άπευθυνθήτωσαν είς την δεσποινίδα Arbuthnot, 30, όδός Σκουφά.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Η φοιτητική Ένωσις. Πρό εξ μόλις μηνών ιδρύθη ένταυθα σωματεϊον εκ φοιτητών υπό τόν τίτλον «Φοιτητική Ένωσις».

Τό σωματεϊον τούτο άνέθηκε την διεύθυνσιν του είς δύο διαπρεπέις καθηγητάς του Έθν. Πανεπιστημιου τούς κ. κ. Ν. Γουναράκη πρόεδρον και καθηγητήν της Πολιτικής Οικονομίας και Κ. Πολυγένην γραμματέα του Έθν. Πανεπιστημιου και ύφηγητήν του Ρωμαϊκου δικαίου.

Έν τή τελευταία συνεδρία του διοικητικού συμβουλίου του σωματεϊου του τή προτάσει του γενικου γραμματέως και φοιτητου της Νομικής κ. Κωης. Γ. Ζωγράφου έγένητο παμφήρη δεκτ ή τακτικόν μέλος ή πρώτη φοιτήτρια του Έθνικου Πανεπιστημιου δεσποινίς Ίωάννα Στεφανόπου.

Η αύθόρμητος έκλογή της δεσποινίδος Στεφανόπουλ παρ των συναδέλφων της, άνευ προηγουμένης αίτήσεως αύτης προδίδει τά ευγενή τούτων προς την νεαράν συμφοιτηριάν των αίσθηματα και την παρ' αυτών άναγνώρισιν των δικαιωμάτων του γυναικειου φίλου. Τούς ευχαριστούμεν.

Γυνή φέρουσα τό παράσημον «Βικτωρίας». Έν Άγγλία είδικόν στρατιωτικόν παράσημον είναι τό υπό τόν τίτλον «Βικτωρία», όπερ μέχρι τούδε δίδεται μόνον είς εκάινους, ότινες διαπρέπουσιν επί εκτάκτω ήρωισμώ είς τό πεδόν της μάχης. Είναι παράσημον νέον και άπενεμήθη μόνον μέχρι σήμερον είς τόν ήρωα Γραν υπερασπιστήν του Θουδάλ έν Μανισούρ. Από τινων ημερών τό παράσημον τούτο κοσμεϊ τά στήθη γυναικός, της κ. Γριμμούδ. Αύτη είναι μόλις 22 έτών. Αφου έν τή αυτ ή Μανισούρ μάχη είδε τόν σύζυγον της να πίπτη υπό τας έχθρικές σφείρας, αύτη χωρίς να χάση τό θάρρος της έπέδεισε τας πληγάς των πληγωμένων και έσωσε τούς πλείστους τούτων, άψηφάσα τας βροχηδόν περι αυτην ριπτομένας σφαιράς. Κατώρθωσε δε αφου διηκούλυε την φυγήν των πληγωμένων να δραπετεύση και αύτη και διαδιδάση πρώτη είδήσεις περί της εκβάσεως της μάχης ταύτης.

Υπερ των καπνίζουσών. Παρά πολλών θεωρείται τό κάπνισμα ως άπώδον είς την γυναικείαν λεπτότητα και χάριν. Οί άνδρες λέγουσιν, έχουσι τούσας μερίμνας, ώστε έν σιγαρέτον χρησιμεύει ίνα διαλύη τά νερά του έγκεφαλου των. Έάν άληθώς οι άνδρες καπνίωσι ίνα διασκεδάσωσι τας άνιαράς του βίου μερίμνας, αί έστεμμέναί γυναίκες της Ευρώπης είναι πολυμεριμνότεραι των άλλων έν άν κρίνωμεν αυτάς έκ της έπίδοσεώς των είς τό κάπνισμα.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ PIERRE DECOURCELLE

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Έκ των τριών προσώπων, των παρισταμένων εις την σκηνην ταύτην, μόνος ό Πέτρος Κορβύλ ήτο είς θέσιν γά έννοηση τό μέγα και ίερόν φέδος, δι' ού ή κόρη προσέπαθει να καταστήση την μνήμην του πατρός της σεβαστήν.

— Η σιωπή μου με καθιστ ή συνένοχόν της, διανοείτο ό Άήλιος. Τούτο βεβαίως θα μοι χρησιμεύη τά τό μέλλον. Ατενίζων δ' αύτην έν τή θαυμασία εκεινη στάσις της, ό κακούργος εκεινος διανοείτο:

— Πόσον είναι ώραία! Πρέπει να γείνη άφύκτως ιδιική μου.

— Απερίσκεπτος, άνόητος! άνέκραξεν ό Κλοαρών μανιωδής.

— Σίωπα, Κλοαρών! προσέθηκεν ή κ. δε Κερμαδέκ. Υπερηφανεύομαι διά την διαγωγήν του τέχνου μου. Έάν και' έγω είχον χρήματα, θα έπραττον τό ίδιον, και θα έπροτίμων μάλλον να ζήσω έν τή καλύθης εργαζομένη νυχθημερόν, ίνα βοηθήσω τόν σύζυγον μου, παρά να τόν ίδω είς τήν ατιμοτικήν άνάγκην να ταπεινωθη ένωπίον σου και να επικαλεσθη την συνδρομήν σου.

— Άληθώς, έπέειπεν ό γέρον μετ' ασιγισμού κωμικου. Και έν τούτοις υπεβλήθη είς την ταπεινώσιν ταύτην. Την βοήθειάν μου την επεκαλέσθη.

— Ποτέ! άνεφώνησεν ή χήρα. Ποτέ!...

— Ναί! ό σύζυγός σου μοι έγραψεν εξαϊτούμενος την συνδρομήν μου, έπαϊτών τόν οϊκτόν μου!

— Δέν σε πιστεύω.

— Ίδου ή έπιστολή του, είπεν ό Κλοαρών άνοίγων έρμαρίον και έξάγων έξ αύτου φακέλλον. Αναγνώθη! Δέν θα διςχυρισθής βεβαίως ότι αύτ δέν είναι τό γράψιδόν του.

Αί δύο γυναίκες έλαβον άνά χείρας την έπιστολήν και έν ροπή

Η αυτοκράτειρα της Αυστρίας καπνίζει καθ' εκάστην 30 — 40 σιγαρέτα Τουρκίας. Η αυτοκράτειρα της Ρωσίας είναι επίσης φανατική του καπνού οπαδός, με μόνην την διαφοράν ότι καπνίζει πάντοτε είς τό ίδιαιτέρον της καπνιστήριον, τό όποϊον έχει διασκεύασει κατά τρόπον όλως ανατολικόν. Τό δωμάτιον τούτο είναι μία των ώραιότερων αίθουσών των ρωσικών άνακτορών.

Η βασίλισσα της Ιταλίας Μαργαρίτα καπνίζει, άλλ' όταν είναι έντελώς μόνη.

Η αντιβασίλισσα της Ισπανίας καταναλάσκει μεγάλην ποσότητα αϊγυπτιακών σιγαρέτων. Η βασίλισσα της Ρουμανίας επίσης, ως και ή άτυχής Ναθαλία της Σερβίας. Η κόμησσα των Παρισίων προτιμά τόν καπνόν της Αδώννας, και ή θυγάτηρ της, ή βασίλισσα της Πορτογαλλίας, προμηθεύεται τά σιγαρέτα της εκ Δρέσδης.

Πώς πλουτούσαν οι Αμερικανοί δημοσιογράφοι. Νέον τρόπον κερδών έπενόησαν οι Αμερικανοί δημοσιογράφοι. Είναι γνωστόν ότι γραφεύον Έφημερίδος είναι σχεδόν περισσότερον πολιορκημένοι και από αυτά τά ύπουργικά γραφεία. Οι διευθυνταί ίνα άπαιλαχθώσι των όχληρών έπισκεπτών, ίνα δε συγχρόνως μη χάνωσι τόν πολυτίμον καιρόν των είς μάτην, άπεφάτισαν, όπως πιά ό ζήτην να έπισκεφθη και όμιλήση προς τινα τούτων προκαταβάλλ είς τό ταμειον της έφημερίδος είκοσι πέντε φρ. χρ. έν ή πρός τόν διευθυντήν έπίσκεψίς του ύπερβη την ήμισειαν ώραν. Δι' όλιγώτερον χρόνον όφείλουσι να πληρώσωσι δέκα πέντε φρ. χρ.

Μαθήματα μαγειρικώς είς τά δημοτικά σχολεία της Άγγλίας. Η εισαγωγή του μαθήματος της μαγειρικώς είς τά δημοτικά σχολεία της Άγγλίας έρχεν εύχάριστα άποτελέσματα. Μέχρι τούδε ή μαγειρική τέχνη παρ ταίς έργατικαίς τάξεσι ήτο έντελώς παρεμειλημένη, ή υγιεινή δε του λαου ως εκ της κακής τροφής και διαίτης ήτο είς αθλίαν κατάστασιν. Ηδη τό νέον σύστημα της εκπαιδεύσεως θα επενεργη άνάμφιβόλως λίαν ευχάριστα άποτελέσματα διά την υγιεινήν του λαου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Είδοποιούμεν τας κ. κ. ποιητριάς άναγνώστριάς μας, ότι άδυνατούμεν να δημοσιεύσωμεν όλα τά ποιήματα, άτινα μάς άπέστειλαν επί τω θανάτφ της βασιλόπαιδος Αλεξάνδρας. Κατ' εκλογήν άπεφάτισθη να δημοσιευθώσι μόνον τέσσαρα, διότι όλα περίπου τά αυτά λέγουσι, αί πλείστα δε λίαν άτέχνως. — Καν Π. Α. Ούργον. Δημοσιεύεται είς τό προσεχές φύλλον. Έκαστον με την σειράν του. — Καν Π. Γ. Μαράτου. Θα σάς σταλίσωμεν ευχαρίστως όσους ύπάρχουν. Οι λοιποί έχουν δεθη είς σώματα. — Καν Γ. Μαγγέστριαν. Ελήφθησαν διά τόν Όμιλον των «Θυγατέρων του Βασιλέως» φιορ. 10. Σας ευγνωμονούμεν. Προσεχώς έν σχετικώ άρθρω, έν φ θα άναγγελλώμεν και άλλας προσφοράς θα άναγραφη και τό ποσόν τούτο. — Καν Δ. Κ. Π. Πάφον.

όφθαλμού διέτρεξαν αύτην. Οί όφθαλμοί των έπληρώθησαν δακρύων.

— Πτωχέ μου πατέρα! έψιθύρισε μετ' άπένου ή Μαγδαληνή. Πόσον πρέπει να ύπέφερες ταπεινούμενος ούτω. Και πόσον μάς ήγάπας, ώστε να θυσιάσης χάριν μας και αύτην την αξιοπρεπειάν μας.

— Και είς την έπιστολήν αύτην τί απήντησας, Κλοαρών;

— Ω Θεέ μου! άπλούστατα ότι δέν εξεπλητήτομη, άν ό κύριος γαμβρός μου, αφού έγύμνωσε σάς, εζήτηε να πράξη και δι' έμέ τό ίδιον.

— Ωτε ήδύνασο να τόν σώσης και δέν τό έπραξας;

— Είς τόν βίον δέν τείνει πάντοτε τις σανίδα σωτηρίας προς τούς φίλους του, πολύ δ' όλιγώτερον είναι τούς έχθρούς του.

— Άλλ' ή άποποιήσις σου είναι αίτια τού θανάτου του. Έάν τόν εδοήθεις, δέν θα ήτύοκτόνει. Κλοαρών, είσαι δολοφόνος.

Δολοφόνος! Η λέξις αύτη εξήγησε ταύτοχρόνως του στόματος των δύο γυναικών ως σπαρακτική κραυγή, ως ύψιστη κατάρα, ήν τό θυμα άπευθύνει προς τόν δήμιόν του. Αμφότεραι δε όλολύζουσαι, εκτός έαυτων έρρίφθησαν εκτός του δωματίου, τρέχουσαι και επαναλαμβάνουσαι έν είδει μανιωδους παραφοράς την λέξιν: δολοφόνος! δολοφόνος!

Από της στιγμής εκεινης μήτηρ και θυγάτηρ κατέλιπον τό έξοχικόν μέγαρον του Κλοαρών. Δέν ήθέλησαν να έπιστρέψωσιν είς Βορδώ, ένθα μόνον θλιβεράς είχον άναμνήσεις. Έπροτίμησαν να μείνωσιν εις την Βρετάννην, ής αί άγρια και μελαγχολικά τοποθεσία συνειβάζοντο προς τας ψυχικάς αυτών διαθέσεις. Ένωκίασαν μικρόν οίκισκον έν Βάννη και έχκατεστάθησαν εκεί, απορρισμένοι να ζήσωσιν έν τής εργασίας των και να λησμονήσωσι τόν συγγενή εκείνον, όστις τούσον είχε πληγώσει τάς καρδίε των. Δύω μόνον έλπιδες έπλήρουν την ζωήν των: μία αιωνία άνάμνησις, και μία ζωογόνος ελίξις. Καθ' εκάστην προσήυοντο διά τόν διά παντός άπελθόντα πατέρα, καθ' εκάστην επίσης προσήυοντο διά τόν όπόντα της κόρης μνηστήρα, όστις είχεν άναχωρήσει είς Παρισίους διά τας εξετάσεις του και ού την επάνοδον κατά τούς θερινούς μήνας μετ' τούτης άνέμενον άνύπομονησις.

Τό άτρόποτον δυστύχημα, όπερ έπέπεσεν ώς κεραυνός κατά της

Χρ. γρ 16 ελήφθησαν. Εύχαριστούμεν. "Εν μόνον έτος εΐχομεν προκηρύξει δώρον δι' όσας κατέβαλον την συνδρομήν των από τον μήνα Μάρτιου. Φαίνεται ότι δεν εΐχετε συμμορφωθή με την προκήρυξίν μας τότε.—Καν Μ. Ν. Γ. Χαλέπαν. Έλεος πάντων! Εξάρτεον. Δημοσιεύεται σήμερα.— Φιλοτέγμω Α-Θήνας. Καί άλλοι πρό βρύων άπεπειρήσαν, άλλ' άπίτυχον. Δι' Ελληνίδες δεν έννοούν πολύ τοιούτους νεωτερισμούς. Εξαρτάται έν τούτοις πολύ ή επιτυχία του τοιούτου και έκ του προσώπου, όπερ αναλαμβάνει την πρωτοδουλίαν. Τήν Δευτέραν δεχόμεθα πάντοτε. Θα σάς ιδώμεν εύχαρίστως.—Καν Ε Ρ. Ποντοηράκλειαν. Συνδρομή σας ελήφθη. Ένεγράφητε εύχαρίστως. Φύλλα άποστέλλονται από 8ης Μαρτίου.—Κον Ι. Π. Ιθάκην. Συνδρομή ελήφθη, άλλά δεν εΐχε πληρωθή ούτε τό 1890. Έστάλη λοιπόν άποδείξις δια τό 1890.—Καν Ρ. Ντ. Ζάκυνθον. Συνδρομή μετ' έπιστολής ελήφθη. Άποδείξις άποστέλλεται.—Καν Μ. Δ. Τρίκαλα. Όχι δά! Δεν σάς επιβάλλεται να πενηθορηθήτε. Βεβαίως δια τας πρώτας τεσσαράκοντα ήμέρας, όλοι μας πρέπει να άποφύγωμεν τα ανοικτά ζωηρά χρώματα, άλλά κρέπια μόνον οι συγγενείς φέρουσι.—Καν Ο. Γ. Ν. Γ. Έρμούπολιν. Συνδρομή σας ελήφθη. Ός προς ταινίαν συμμορφώμεθα όδηγίαις σας. Διά τοιαύτα μικρα πράγματα άπαντώμεν έν τή έντύπω αλληλογραφία. Δεκάλεπον γραμματόσημον εις την διάθεσιν σας.— Δ. Β. Π. Πάτρας. Συνδρομή σας ελήφθη. Εύχαριστούμεν. Γράψατέ τι πεζόν, ίσως επιτύχετε περισσώτερον.—Κον Ι. Ζ. Μιτυλήνην. Όταν άπεστάλησαν αι άποδείξεις ήτοι πρό 5 μηνών ή συνδρομή σας δεν εΐχεν έτι πληρωθή ένταύθα. Ήδη γράφομεν προς τον αύτοθι άναποκριτήν μας, ότι ή συνδρομή σας ελήφθη ένταύθα.—Καν Γ. Ζ. Βελεστίνον. Συμμορφώμεθα όδηγίαις σας.—Κον Φ. Π. Σάυνθην. Φρ. γρ. 11 ελήφθησαν. Εύχαριστούμεν δι' εύγενή φροντίδα.—Κον Στ. Σ. Μαγουρέλιον. Εΐσθε πάντοτε αγαθός και εύγενής φίλος. Σάς εύγνωμονώ από ψυχής.—Καν Π. Α. Ασημασόβ. Έπιστολή σας μετ' συναλλαγματικής έκ 5 λιρ. στερ και 20 φιορ ελήφθη. Εύχαριστούμεν θερμώς δι' εύγενή φροντίδα. Δυπούμεθα επί έπισυμβάντι δυστοχημάτι. Συμμορφώμεθα όδηγίαις σας. Γράφομεν.—Καν Ι. Χ. Λαμίαν. Εΐναι τόσο ήμαρτημένον ώστε άποδάνει άδύνατος ή διόρθωσις.

ΣΥΜΒΟΛΑΙ

Κατά των κηλίδων των λεμονιών κ.τ.λ. Μία σταγών λεμονίου ή πορτοκαλίου πικτούσα επί του φορέματός σας καταστρέφει πάραυτα τον χρωματισμόν. Ίνα εξαλείψητε τοιαύτας κηλίδας, άρκεί να βρέξητε αύτάς με όλίγον κάλιον εξατμητόν (alcali volatil), όπερ έχει την ιδιότητα να εξουδετερή τό όξύ των όπωρών.

Πώς προφυλάσσετε από τας άκαθαρσίας των μυϊών τά χρυσά πλαίσια. Βράσατε 3—4 κρόμυα έντος 100 όρ. ύδατος. Λαμβάνετε τότε ψύκτραν μάλακήν και δια του ρευστού τούτου πλύνετε τά πλαίσια των εικόνων και κατόπτερον σας. Τούτο δεν βλάπτει ποσώς τό χρύσωμα και αι μυΐαι δεν πλησιάζουσι πλέον επ' ουδένι λόγω.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Όρτύκια. Καθαρίζετε καλώς, τό αλάζετε, άλατίζετε περιτυλίσσετε με κλιματύφωλλα, έξωθεν τούτων με λεπτάς φέτας λαρδί, τό θέτετε έντός κατασρό-λας και τό άνήνετε να σιγοψηθούν. Ίδιαίτερος τιγανίζετε φέτας άρτου, επ' αυτών άποστάζετε τον γυμόν των όρτυκίων σας, όταν τά λύσετε και αφαιρέ-σθητε τά κλιματύφωλλα και τό λαρδί και τό σερβίρετε με τας φέτας του άρτου.

οικογενείας Κερμαδέκ, συνετέλεσεν, όπως ο νέος Ρυβέρτος έκδηλώση όλους τους θησαυρούς της αγαθότητος και των ευγενών αισθημάτων του. Προσέτινε με μυρία λεπτότητος προφυλάξεις να θέση εις την διάθεσίν των την μικράν του περιουσίαν, ήν ένήλιξ ήδη ήδύνατο να διαθέση κατά βουλήσιν.

Και να μόν ή κ. Κερμαδέκ άπεποιήθη, προσποιουμένη ότι εΐχεν άφθονα τα μέσα της συντηρήσεως, ή και δια όμως της Μαγδαληνης ήσθάνετο ήδη διπλασίαν άγάπην και ευγνωμοσύνην δια τον ευγενή νεον.

—Μαγδαληνή, τή εΐπεν ούτος, ότε ή κόρη τον ηύχαριστεί θερμώς, ο έρωσ μου μεχρι τουδς ήτον όνειρον, του όποιου εθωπεύομεν μόνον την έλπίδα. Από τουδς, εάν συναινής, εΐσαι ή μνηστή μου και ζητώ παρά της μητρός σου να εύλογήση τά δυο τέκνα της. Αμφότεροι δε έγονυπέτησαν μετά σεβασμού ένώπιον της κ. Κερμαδέκ, ήτις κλαί-ουσα έτεινεν επί των κεφαλών των την μητρικήν της χείρα.

Μετά την άπομάκρυνσιν του νέου, τρίτον πρόσωπον ήρξάτο βαθ-μηδόν και κατ' όλίγον να καταλαμβάνη θέσιν τινά έν τω έρήμω ήδη φίλων πτωχικώ οικίσκω τής κ. Κερμαδέκ.

Ο Κορβόλ, ο ταμίας, ο άθλιος εκείνος κακούργος, όχι μόνον έκ-ρύχθη υπέρ της κ. Κερμαδέκ κατά την μεταξύ αυτης και του άδελ-φου της σκηνήν, άλλά και υπερήσπισε την μνήμην του κυρίου του με εύφράδειαν πρωτοφανή.

Ίνα δε δικαιολογήση και την άπόλειαν των διακοσίων χιλιάδων φρ. ο άθλιος, εΐπεν ότι εγίνωσκε μετά βεβαιότητος, ότι ο Κερμαδέκ κατέθεσε τό ποσόν αυτό, όπως υποχρεώση φίλον, ότι δε σεβόμενος δοθείσαν υπόσχεσιν δεν ώνόμασεν εκείνον, όστις ήτο ίσως παραίτιος και της καταστροφής του. Αφού δε έπισήμως και μετά δυνάμειος λόγου υπερήσπισε την τιμήν του άτυχούς κυρίου του, ως απέκάλει τον Κερμαδέκ, έξήλθε του γραφείου του Κλοαρών ταυτοχρόνως σχε-δόν μετά των δια παντός άπομακρυνθειών αυτού δύο γυναικών.

Μάλλον του Ροβέρτου έξησκημένος εις τας ανάγκας της ζωής, άνέ-λαβεν αυτός να μεριμνήση περί καταλλήλου των κυριών κατοικίας, γινώσκων δε κάλλιον εκείνου και την οικονομικήν κατάστασιν αυτών, προσεπάθησε να φανή αυταίς χρήσιμος, με την λεπτήν εκείνην δε-

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΣΧΟΥΣΑΣ ΕΚ ΝΕΦΡΙΚΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ

Το ύδωρ των Αθηνών χάρις εις την άγρυπνον των κατά καιρούς δημόρων μας μέριμναν περιέχει τόσο γώμα, ώστε α πλείστα: έξ ήμών πάσχουσιν εκ νεφρικών πόνων, φαρμάσεων και λιθιάσεων.

Νομίζομεν ότι παρέχομεν έκδόλευσιν εις τας άναγνωστριάς μας, γνωρίζου-σαι αυταίς ότι έν "Ανδρω, έν τή θέσει Σάριζας ύπάρχει πηγή ύδατος άλκαλι-κού, όπερ είναι έντελώς άγευστον, διαυγές και χυνευτικώτατον, συντελει δε μεγάλως εις θεράπειαν παντός νεφρικού νοσήματος.

Το ύδωρ τούτο μεταφέρεται τακτικώς ένταύθα έντός μεγάλων ψαθωτών φιλ-αλών και πωλείται εις τό επί της όδου Προαστείου και άντικρύ του φαρμακείου Τσακαλιώτου κείμενον καφεϊνον Κίτσω.

Έκάστη νταμιτζάνα τιμάται όρ. 5.

ΑΝΗΡ πολυμαθέστατος, διδάσκων εις πλείστας οίκογενείας και Παρθενάγω-γεία την Έλληνικήν γλώσσαν ζητεί παραδόσεις. Πολλας μαθητριάς άριθμεί μεταξύ των δεσποινίδων της άρίστης κοινωνικής ήμών τάξεως, προητοίμασε δε και θαυμασίως έντός μικρού διαστήματος μαθητάς δια τό γυμνάσιον, ους πα-ρέλαβεν άκαταλλήλους και δια τό Έλληνικόν σχολειον. Φέρει τας άρίστας των συστάσεων, συνιστώμενος άλλως και παρ' ήμών θερμότατα. Πληροφορία παρ' ήμιν.

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ «Ο ΙΚΑΡΟΣ» ΠΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΕΥΘΥΝΑ ΕΠΙΗΛΑ

Ο Σεπτέμβριος είναι ο μην των προμηθειών νέων επίπλων. Η νέα οίκια εις ήν μετακομίζομεθα είναι ευρυχωτέρα της παλαιάς και ιδω μία τράπεζα, εκεί έν έρμάριον, άλλαχού μία ήματιοθήκη απαιτείται προς συμπλήρωσιν της επίπλώσεως των νέων διαμετρίων.

Άλλοτε, διερχόμεναι την όδον Σταδίου, έρρίπτομεν έν βλέμμα εις τό έκεί γνωστόν δια την ευθηνίαν και καλαισθησίαν του έπιπλοπωλείου του κ. Μ. Μουστακά, και γυρίς κόπον έπρομηθευόμεθα τα αναγκαίοϋντα δια τας νέας οί-κίας μας επίπλα.

Σήμερον τό έπιπλοπωλείον τούτο μετεφέρθη επί της όδου Αγίας Ειρήνης αριθ. 18. Έν αυτώ ή λεπτοουργική και ή έπιπλοποιία προήχθη εις αληθή καλ-λιτεγνίαν, μια έπίσκεψις δε αρκει, ίνα πείση και την μάλλον ιδιότροπον, ότι προμηθευτής των επίπλων της έσται ο κ. Μ. Μουστακάς, του οποίου και αι τιμαί είναι αληθώς κατώτερα παντός συναγωνισμού.

Γαλλίς κυρία δυναμένη να διδάξη πλην της Γαλλικής και φωνητικήν μου-σικήν και κλειδοκώμβαλον ζητεί παραδόσεις. Πληροφορία εις τό Γραφείον μας.

Διδασκάλεια Έλληνίς, διδάσκουσα και κλειδοκώμβαλον, φέρουσα δε λαυρας συστάσεις ζητεί παραδόσεις. Πληροφορία παρ' ήμιν.

Ζη-ούνται κοράσια έμπειρα της ραπτικής άσποροούχων και καλής άνατρο-φής εργάτρια επί καλώ μισθώ δια το εργοστάσιόν της κ. Καρδιάλ.

ξιότητα, δι' ής και μόνης δύναται τις να υποχρεώση ένθρωπον, προς ους ή τύχη τόσοσ άποτόμως έστρεψε τά νώτα. Με πληρη αυταπά-νησιν έγενετο συνένοχος των ταπεινωτικών διαθημάτων της κρυπτο-μενης δυστυχίας, έγενετο ο μυστικός συμβούλος των ιδιαίτερων όδυ-νηρών πόνων και στερησεων των άτυχών γυναικών.

Η Μαγδαληνή έν τούτοις, μεθ' όλας τας άτελείας της ύδατογρα-φίας, ήν εΐχε προσφέρει εις τον πατέρα της κατά την τελευταίαν του εορτήν, εΐχε φυσικήν κλισιν και ιδιοφυίαν τινά προς την ζωγρα-φικήν.

Ο Κορβόλ διΐσχυρίσθη ότι ευρεν έν Βάννη κατάστημα, παρ' ου ήδύ-νατο να προμηθευηται εργασίαν δια την νσαράν κόρην. Ριπίδια, αν-τιγραφική εικόνων, δοχεία εκ πυρσελάνης ήσαν τά αντικείμενα της εργασίας, ήν ούτος προύμηθευεν εις την νεάνιδα, και έξ ών προσ-ετιθεντο κατά μήνα λουδοβικεία τινά έπαυξάοντα τους γλισχρους πόρους των.

Πλησίον της κυρίας και της δεσποινίδος Κερμαδέκ έμενεν άκόμη άνθρωπος άφωσιωμένος ολοψυχως εις αυτάς, πρόθυμος και την ζωήν του υπέρ αυτών να θυσιάση, ο γέρον Γοελάν, ο άρχαίος πιστός ναύ-της του κ. Κερμαδέκ. Εΐ, εν άκολουθησει τας κυρίας του παρ' τω Κλοαρών, οστινος ή φυσιογνωμία, ως ώμολόγει εις τους ύπηρέτας, τω ήτο έντελώς αντιπαθητική. Ηκολούθησεν αυτάς λίαν ηύχαριστημέ-νος και την ήμέραν της εκ της έπαύλειος άπομακρυνσεώς των, και-τοι δε ήδύνατο να ζήση εκ των μικρών οικονομιών του, ο χ ήτιον δεν άπεμακρύνθη των δυστυχών κυριών του, παρ' αϊς εξετέλει κα-θήκοντα ολοκλήρου ύπηρετικώ προσωπικώ.

Έν μόνον εΐχεν ελάττωμα ο εξαίρετος αυτός άνθρωπος. Ήτο καθ' υπερβολήν φλύαρος. Έπειδή δε αι κυρίαί του δεν τω παρεΐχον ως εκ της θλίψεως και μελαγχολίας των ευκαιρίαν να ικανοποιή την άδυναμίαν του ταύτην ελογίζετο ικανώς δυστυχής, ιδία δε τας Κυ-ριακάς, καθ' ός τά όλίγα καφενεΐα και παντοπωλεία ήσαν κλειστά και ο δυστυχής Γοελάν δεν εύρίσκει συντρόφους, εις λ)σμόν των όποιων να ήδύνατο να έκσπεί ή φλυαρία του.

(άκολουθεί).